

Иванъ, като испревари брата си, който щѣше да иде на „мѣрката“, да кажа и азъ двѣ думи.

— Този твой ли е? попита председателятъ Сема.

— Мой, вторий синъ.

— Е, кажи, синко, какво имашъ да казвашъ?

— Голѣмиятъ ми братъ има петъ дѣца, едно отъ друго по-малки, въ много работи той замѣстя стария ни баща, за това земете мене на мѣсто него.

— Че ти нежененъ ли си?

— Жененъ съмъ, имамъ единичка рожба.

— Е, тогава не ли ти сж мили, младата твоя невѣста и малкото дѣтенце?

— Нема що да са прави. Земете ма, моля ви са.

Иванъ са поклони на председателя, и послѣ са обърна къмъ баща си, комуто каза: Благослови ма, татко, дай ми воля да послужи на Бога и на царя.

— Христосъ съ тебе, синко милий. Благословеніето Господнѣ, и моето на менѣ грѣшниятъ да бѣде съ тебе! Семо прекръсти Ивана.

— Сега него ли да земемъ? попита председателятъ бащата.

— Него ще земете; воля ваша, отговори Семо.

— Че не ли ти е милъ, дѣдо?

— Какъ да не ми е милъ? милъ ми е и той и сичкитѣ. Петъ прѣсти сж на ржката, когото да отрѣжешъ се боли: отрѣжете голѣмиятъ, боли, отрѣжете малкиятъ, се боли...

— Тебе Иванъ ли зовжтъ?

— Иванъ.

— „На мѣрката“.

Иванъ са прекръсти и тръгна къмъ онова мѣсто, дѣто бѣше поставена „мѣрката“. Той още не престжпи двѣ крачки и ето че го спира Алекси, третиятъ Семовъ синъ.

— Почакай, брате, извика той, то не е твоя работа; ти и братъ ни Егоръ имате дѣца; това е моя и Кодратова работа. Тате! каза на баща си, защо си го